

Néprajzi értékeink védelmében

„Minden pici porszem oh, de kedves nékem,
Mindenikben a múlt büszke fényét nézem.
Elmondták őseink, hogy mennyit szereztek,
Ők szereztek nekünk ezt a drága földet.
Édes nagyszüleink, kik itthon munkáltak,
Munkát, tisztességet nekünk is testáltak...”

Azt mondják, hogy nem jó túl sokat tünődni a múlton, a régi időkön. De vajon nem szükséges-e a mai modern, rohanó világban megállni, elgondolkodni azon, hogyan is volt nagyanyáink idejében? Nem kell-e elgondolkodnunk azon, hogy ha nagyanyáink nem lettek volna hűek az ősi székely rögökhöz, kapaszkodva, dacolva a kegyetlen időkben, háborúkban, nélkülözések közepette, akkor most hol is lennének mi?!

E tájat – visszamenőleg sok évtizedre, évszázadra – bezsongta nagyanyáink altató dala, dalának emléke. Ha visszanezünk, álmainkban visszatérünk arra a vadvirágos rétre, amikor még boldog gyermekeként nagyanyánkra hagyva szénát takartunk, esetleg éppen kévekötésre való kötelet vetni tanultunk aratásakor. Szorgos kezű nagyszüleink arattak, kévét kötöttek, kalangyát raktak. Mi boldog gyermekeként szaladgáltunk, majd megpihentünk a boglyák tövében.

Eszünkbe ötlenek zugok, kertek, az a tiszta sárgára súrolt nyári konyhapadló, a régi csikókályha, a kis padka fölötti szálöltéses falvédő, melyen szép dült betűkkel írta: *Nincsen rózsza tövis nélkül, nincsen élet bánat nélkül.* Eszünkbe jutnak azok a régi porcelán csuprok – kéknefelejccsel az oldalukon –, amelyben a finom reggeli tejeskávét szürsölgettük a nagy küszöbre kiülve. Eszünkbe jut nagyanyánk, amint kenyeret dagaszt szorgos két kezével. Káposztalevélre teszi, s mikor kisült a rózsás, illatos, gömbölyű, forró, otthoni búzalisztból sült házikenyér, hímes abrosszal leterítve, az elsőházba viszi.

Efféle gondolatok közepette élesztettük fel Siménfalván a múzeum létesítésének, pontosabban újrалétesítésének gondolatát. Hiszen kell legyen múltunk ahhoz, hogy szeretettel és becsülettel éljük meg a márt, bizakodva nézzünk a jövőbe.